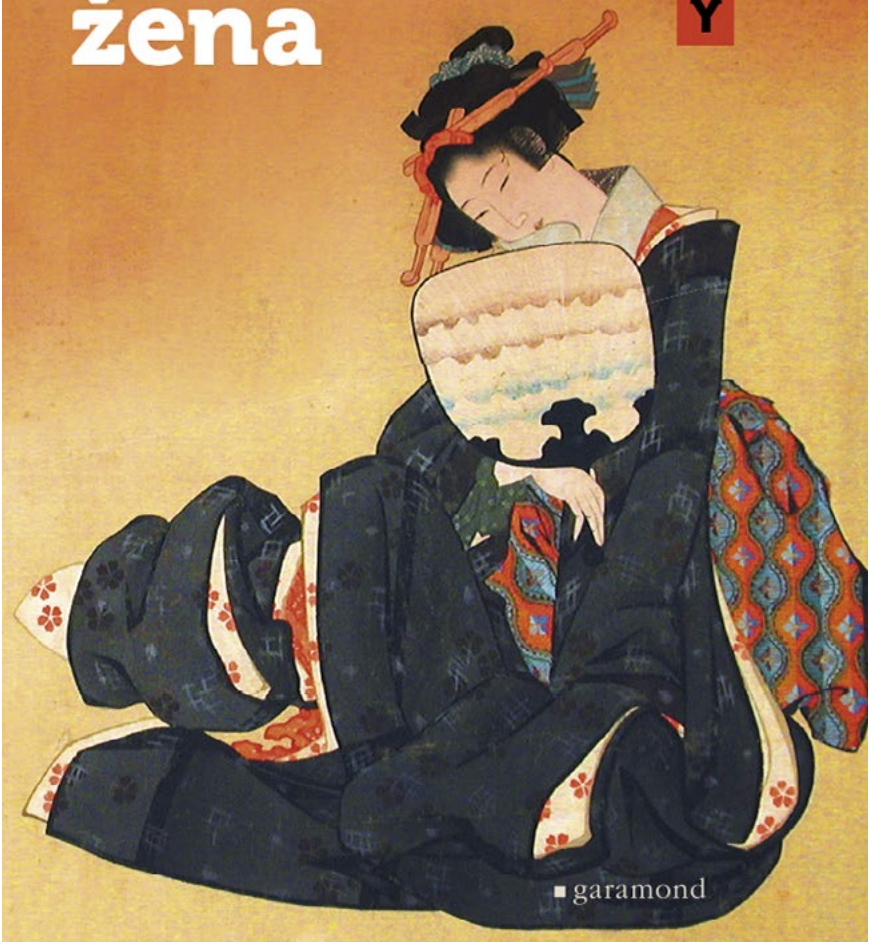
I. J. Parkerová

Císařova žena

PŘÍPADY SUGAWARY AKITADY

garamond

Případy Sugawary Akitady
Císařova žena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

garamond

I. J. Parkerová
Případy Sugawary Akitady: Císařova žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

I. J. Parkerová

Případy Sugawary Akitady

Císařova žena

ČERNÁ KÁVA

I. J. Parkerová

Případy Sugawary Akitady

Císařova žena

■ garamond

Z angličtiny přeložil Pavel Kříž

OSOBY
(japonská příjmení se uvádějí před křestními jmény)

HLAVNÍ POSTAVY

Sugawara Akitada, šlechtic, vyšší tajemník na ministerstvu spravedlnosti
Tamako, jeho manželka
Jasuko a Jošitada, jeho dcera a syn
Akiko, jeho vdaná sestra
Tora, věrný člen domácnosti a bývalý voják
Genba, další člen domácnosti a bývalý zápasník
Saburo, silně znetvořený muž, kdysi špion, nyní sluha
Fudžiwara Kaneie, Akitadův nadřízený, ministr spravedlnosti
Kobe, náčelník císařské policie
Nakatoši, Akitadův přítel na ministerstvu obřadů

POSTAVY SPOJENÉ SE SMRTÍ CÍSAŘOVY ŽENY

princ Acuhira, císařův syn, podezřelý z politického spiknutí
Fudžiwara Kiši, jeho starší manželka, dcera regenta
Fudžiwara Kosehira, Akitadův přítel a bratranec Kiši
Minamoto Maseie, pán Sagami, mocný provinční šlechtic
Minamoto Masanaga, jeho syn, důstojník v císařské stráži
Minamoto Masako, jeho dcera, císařova „žena"
Nagasune Hiroko, její služebná v paláci

OSOBY SPOJENÉ S PŘÍPADEM ZAVRAŽDĚNÉHO SPRÁVCE NEVĚSTINCE

Ohiro, Genbova milenka, prostitutka
Šoki, její spolubydlící, další prostitutka
Tokuzo, majitel nevěstince Sasaja
Tokuzova matka, spolumajitelka
Mijagi a Ozuru, dvě mrtvé prostitutky
Bašan, slepý masér
Kenko, kněz a šéf cechu žebráků
Džinsaj, žebrák
paní Komija, paní domácí
Sosuke, obchodník s rýží
opat Raišin, opat malého horského chrámu pro výcvik *šinobi*

Vzpomeň si dobře
na ty sliby lásky,
které přinášejí můj konec –
včerejší mraky rozptýlené
studeným dechem horského větru.

(Fudžiwara Teika: *Poslední výčitka dámy jejímu milenci*)

1

SNÍH

Když stoupal se svým břemenem do vrchu, začalo hustě sněžit. Z počátku si toho moc nevšímal, ale pak ucítil, jak mu poletující vločky ochlazují tvář. Byla hrozně těžká a kvůli těhotenství se špatně držela. Kromě toho její dlouhé vlasy a části oděvu zametaly terén a zachycovaly se na větvích. Šaty jí mohl svléknout, ale potřeboval, aby to vypadalo jako sebevražda.

Na chvíli se zastavil, nadhodil svůj náklad a použil hedvábí jejího nabíraného rukávu, aby si otřel tvář. Sníh padal ještě houšť. Letmo se podíval na kamenitou cestu vedoucí k útesu. Zem mezi kameny už se barvila doběla. Uvědomil si, že to náhlé sněžení mu přišlo vhod, a usmál se. Kdyby zanechal nějaké stopy, sníh je brzy zakryje. Nic by neukazovalo, že po této příkré cestě nešla sama, než skočila ze srázu. Přálo mu štěstí. Nakonec to tak bylo vždycky. Začal znovu stoupat. Nejradši to rychle odbýt a vydat se na cestu.

Když dorazil na výběžek, bez dechu a unavený, nechal své břemeno sklouznout a rozhlédl se. Byl vysoko nad vilou, jejíž střechu odtud neviděl. Líbila se mu osamělost tohoto místa. Tady by si postavil chýši poustevník, aby o samotě meditoval o Buddhovi. Na všech stranách

se zvedaly zalesněné kopce, za rouškou padajícího sněhu zamlžené a nehmotné, a před ním vystupovala skála vybíhající nad propastí. Nějakých padesát stop pod ním zurčel malý potok přes kameny a kolem nich k údolí. Zvuk vodopádu, který potok zásoboval, překrýval všechny jiné drobné zvuky, dokonce i jeho těžké dýchání.

To ho přimělo nervózně se obrátit, ale všude bylo pusto až na něho, ženu na zemi a poletující sníh. Sněhové vločky se jí zachycovaly k vlasům a hluboká modř jejích hedvábných šatů pod nimi bledla. Její tvář – co z ní mohl zahlédnout – byla bílá jako sníh. Ve vlasech měla trochu krve, ne moc. Měl štěstí, že ji udeřil tak, že neprorazil pokožku a krev nepotřísnila dům.

Její oči zamrkaly. Zalapal po dechu. Musí si pospíšit. Opatrně přešel na okraj kluzké skály a nahlédl přes něj. Musel se ujistit, že se cestou dolů na něčem nezachytí a pád nepřežije. Když si vybral nejlepší místo, strmý spád padesáti stop do koryta potoka, vrátil se, uchopil ji pod pažemi a dotáhl ke kraji. Když ji pustil, vydala slabý sten a zvedla jednu paži. Přesunul její tělo a připravil se ji silně odstrčit. V té chvíli otevřela oči a podívala se na něj.

Jestli úpěnlivě prosila, přišlo to příliš pozdě. Zděšení ho pobídlo k náhlému činu; sklouzla kupředu a zmizela.

Ohromen letmým pohledem z očí do očí se skrčil u okraje. Když narazila na kameny dole, zvuk byl velice slabý, téměř ztracený v proudu vodopádu.

Zůstalo jen zurčení vody a tiché padání sněhu. Chlad mu stoupal po rukou a kolenou.

Roztřásl se a pomalu se plížil zpátky, potom se narovnal a postavil. Sníh padal hustě, ve velkých, vlhkých vločkách. S tmou přijde zima a k ránu už bude svět zahalený pokryvem nejčistší běloby.

Setřel si pot z obličeje a zjistil, že se mu třesou ruce. Ten pohled, který mu věnovala. Říká se, že duchové zavražděných pronásledují své vrahy. Mumlal si modlitbu a vydal se zpátky po cestě, nejdříve pomalu a potom rychleji, až začal utíkat, klouzal po vlhkých kamenech a ostružiníky se mu zarývaly do šatů a rukou.

2

NEBEZPEČNÉ SPIKNUTÍ

Akitadův den začal docela příjemně. Slunce vyšlo, děti je probudily brzy, a teď stál Akitada na verandě a díval se, jak honily jeho ženu a jeden druhého kolem zahrady. Ptáci štěbetali a větve třešně byly plné pupenů. Z přední části domu se ozvalo štěkání.

Minula ho Tamako se zvednutými dlouhými šaty, které odhalovaly hladké nohy a bosá chodidla. Z běhání byla celá růžová a zavolala: „Vistárie je živá. A myslím, že bude kvést," a potom zapištěla, když ji Jasuko popadla za dlouhé vlasy. Jošitada, který byl stále ještě příliš pomalý, než aby jí byl skutečným soupeřem, vypukl v hlasité chichotání a batolil se za nimi.

Akitada přešel k vistárii, tak významné pro jejich manželství, a pozorně ji prohlížel. Tamako měla pravdu. Dobré znamení.

Květ od předka této rostliny jí daroval to ráno po svatební noci. Pocházel z jejího vlastního domu, zničeného požárem, který připravil o život jejího otce. Po letech, když ztratili Joriho, svého prvního syna, na neštovice, odcizovali se a zahořkli, přesazená vistárie chátrala a přestala kvést. Od té doby ji Tamako a Akitada prohlíželi každé jaro a na vrásčitém starém kmenu hledali známky nového života.

S tlumeným pohvizdováním šel Akitada do své pracovny, kde na něj čekal Saburo s čajem a horkou rýžovou kaší. Saburo, zohavený bývalý mnich, převzal mnoho Seimeových funkcí, když starý muž zemřel.

Akitada mu poděkoval a za to se mu dostalo groteskní grimasy, což byl Saburův úsměv. Saburo byl neúnavný ve svých snahách být užitečný a osvědčit se jako věrný služebník. Přes jeho odpornou minulost Akitada nelitoval, že ho přijal.

Když začal jeho pracovní den na ministerstvu, Akitada byl stále ve skvělé náladě. Než byl povolán do ministrovy kanceláře, podařilo se mu dokončit silný fascikl dokumentů. Posbíral je a šel navštívit Fudžiwaru Kaneieho.

Kaneie byl privilegovaný člen vládnoucího klanu a podařilo se mu získat výnosné místo bez velké námahy nebo potřebného talentu. Takových mužů vyššího postaveníbylo ve vládě víc, zatímco skutečnou práci vykonávali přisluhovači nebo několik profesionálních úředníků na nižších pozicích. Kaneie byl jeden z lepších vyšších úředníků, který bez váhání připouštěl své nedostatky a přenechával práci schopnějším lidem, jako byl Akitada. Byl to také přátelský a přívětivý muž.

Dnes se zdál roztržitý. Podepsal a orazítkoval poslední dokument svou pečetí a vrátil svazek papírů Akitadovi. „Slyšel jste zprávu o princi Acuhirovi?“ zeptal se.

Akitada po Acuhirovi pátral v mlze paměti a našel docela příjemného mladého muže, se kterým se setkal na jedné oslavě u jednoho ze svých přátel, Kosehiry. Ale ne, byl tu ještě jeden ne tak dávný incident. Týkal se princovy milostné aférky a případu vydírání. Řekl: „V poslední době jsem nic neslyšel. Myslím, že jsme se setkali před mnoha lety.“ Odmlčel se a poněkud nejistě dodal: „Tehdy se mi líbil.“

Ministr odpověděl: „Ano, je to velmi příjemný muž. Manžel jedné z Fudžiwarových dcer. Nemohu té historce uvěřit. Nikoho nenapadlo, že by to měl v sobě."

„Co měl v sobě?"

„Takový druh ctižádosti, který nutí muže přecenit vlastní síly. Všichni jsme předpokládali, že se vzdal všech nadějí na následnictví, ale teď je jeho jméno spojováno s velice nechutnou obchodní činností. Může se to ale také týkat i otce a strýce jeho manželky a také několika dalších vysoce postavených mužů. Velké spiknutí, jestli tomu člověk může věřit."

Akitada se pokoušel vzpomenout, co věděl o princových svatbách. Jako potenciální dědic si vzal za ženu jednu z dcer současného kancléře. Řekl: „Když jsem ho tehdy poznal, nezdál se moc ctižádostivý. Ale to už bylo hodně dávno a jeho jméno zaznělo i jednou poté. Má vážný problém?"

Před šesti lety se princův strýc, biskup Sesšin, obrátil na Akitadu, protože se obával, že se jeden z princových milostných dopisů dostal do špatných rukou. Dopis obsahoval některé velmi ukvapené poznámky o Jeho Veličenstvu.

Ministr řekl: „Ach ano. Možná exil. A neodejde sám." Potom potřásl hlavou. „S intrikány vždycky trpí i nevinní." Podíval se na Akitadu. „Nerad bych přišel o toto místo."

Akitadu to zarazilo. „Vy určitě ne, pane. Znal jste prince dobře?"

Ministr se slabě zasmál „Ne, moc ne. Ale znám jeho ženu. Jak to s těmito věcmi chodí, jakmile se cenzoři zakousnou do spiknutí, udělají velkou šťáru. Nedávno jsem se s ním zúčastnil oslavy." Zarazil se. „Když mluvíme o oslavách, myslím, že znáte Fudžiwaru Kosehiru."

„Ano, je to můj přítel.“ Akitada se usmál. „A máte pravdu. Pořádal slavné večírky, ale Kosehira nebyl v hlavním městě už roky. Má pozemky v Jamatu a teď už je dva roky guvernérem provincie Omi.“

„Ach, v tom případě vám bohužel musím sdělit, že byl předvolán, aby vysvětlil svou roli v té aféře. Zdá se, že si s princem dopisovali.“

„Jede v tom i Kosehira? Tomu nemůžu uvěřit. Je to ze všech mužů ten nejméně politický. To musí být omyl.“

„Možná. Ale totéž říkali o princovi. Možná skrývali své záměry před světem?“

„Ne. Kosehira by něco takového nikdy neudělal.“ Ale jeho nepřátelům by na tom nezáleželo. Akitada svíral dokumenty na prsou. „Odpusťte mi, pane, ale myslím, že bych ho měl navštívit. Doufám, že až se vrátím, budu vám moci poskytnout povzbudivější zprávy.“

„Myslím, že to není moc moudré, Akitado.“

Akitada už na nic dalšího nečekal. Pospíchal z ministrovy kanceláře do své, hodil dokumenty na stůl a řekl svému úředníkovi: „Prosím, dejte je dopravit příslušným osobám.“ Potom vyrazil z budovy.

Nešlo mu do hlavy, že se na něj Kosehira neobrátil. To nevěstilo nic dobrého. Možná už byl zatčen a je někde pod dozorem.

Spěchal přes palácové pozemky, brzy nemohl popadnout dech a ostrá bolest v boku ho přinutila zpomalit. Roky papírování z něj udělaly starého pána.

Cítil se kvůli Kosehirovi bídně a bezmocně. Co by mohl dělat, kdyby šlo o velezradu? Cítil se vinen, že nezůstal v kontaktu s přítelem, který při něm stál celý život, a styděl se za to. Kosehira bránil Akitadu, když byl na univerzitě, kde nepopulárního dědice Sugawary zesměšňovali synové vysoce postavených šlechticů. Později, během

Akitadovy kariéry, kdykoliv měl nějaký problém, zastal se ho. A jak mu to on oplatil? Méně než ničím. Zapomněl na svého přítele, nebo málem zapomněl. Jelikož stará vzpomínka neustále přinášela nepohodlné pocity viny, myšlenky na Kosehiru rychle zapudil.

A teď je Kosehira ve vážném maléru.

Sídlo Fudžiwary Kosehiry zabíralo velký roh v nejlepší čtvrti hlavního města a bylo tak impozantní, že dvakrát posloužilo jako dočasný domov císařovny a korunního prince. Kosehira byl velkorysý a během let, kdy nebyl přítomen, dům nikdy nezůstával skutečně zavřený. Akitadovi, stále ještě bez dechu, se ulevilo, že u otevřených vrat ani na nádvoří nespatřil žádné vojáky. Ve svitu jarního slunce všechno vypadalo dost klidně.

Přesto jeho příchod zpozoroval sluha. Uklonil se a zeptal se na účel jeho návštěvy.

„Dozvěděl jsem se, že pan Kosehira je přítomen. Prosím, sdělte mu, že za ním přišel Sugawara Akitada."

Sluha se opět uklonil a odešel, Akitada jej pomaleji následoval. Nyní si všiml, že tu je několik lidí. Ale stáje mu připadaly neobvykle klidné. Srdce mu znovu ztěžklo. Takový nedostatek aktivity byl za Kosehirovy přítomnosti nepřirozený.

Došel ke schodům do hlavního sídla, když se opět objevil sloužící, následovaný samotným Kosehirou.

„Akitado," zvolal jeho přítel. „Jsem tak rád, že tě vidím. Jak ses to dozvěděl? To je od tebe hezké, že jsi přišel tak brzy po mém příjezdu." V tom úsměvu poznal starého Kosehiru, ale bylo na něm něco ustaraného a napjatého. Zdálo se, že se jeho lehce obézní postava srazila, byla méně čilá a čiperná.

Akitada vyběhl po schodech a objali se. Na chvilku se Akitada téměř zajíkl dojetím. Vyrovnal to tím, že k sobě

Kosehiru velmi těsně přitisknul. Objali se, trochu zasmáli a poplácali po zádech, a potom se mírně oddálili a vzájemně si prohlíželi obličeje.

Kosehira ztratil na váze a vypadal starší. Na tváři měl vrásky a několik šedivých vousů v kníru. Akitada k němu pocítil nával sympatií, možná o to silnější, že měl pocit, že ho zanedbával.

„Jak se má rodina?“ zeptal se.

Kosehira se zasmál. „Vzkvétá. Zdá se, že každým rokem běhá kolem víc a víc dětí. Abys věděl, všechny mám moc rád, ale ví se, že si pletu jejich jména. A jejich matky.“ Zakoulel očima. „To ti neradím, příteli. Máš štěstí, že máš na starosti jen jednu ženu.“

„Nabádal jsi mě, abych si jich vzal víc.“

„Já vím. Ale já miluji všechny mé dámy. Pojď dál. Myslím, že můžeme dostat něco k jídlu, ale teprve jsem sem přijel.“

Zpráva se roznesla rychle, jestli už ji věděl Kaneie. To bylo hrozivé.

Usadili se v Kosehirově pracovně, která vypadala pochmurně a bylo cítit, že ji dlouho nikdo nepoužíval, ale rychle se objevili dva sluhové s kovovým ohništěm se žhavými uhlíky a tácy se svačinou a vínem.

Akitada čekal, až zase osaměli a Kosehira nalil oběma víno. Pak řekl: „Právě jsem slyšel od ministra divnou věc a pořád ještě tomu nemůžu uvěřit. Spěchal jsem tak rychle, že jsem úplně bez dechu. Je to pravda? Kaneie si myslí, že ti hrozí nebezpečí vězení za zradu.“

Kosehira se ušklíbnul. „Ne, ne. Je to nějaký zmatek. Neboj se, Akitado. Všechno dobře dopadne. Přijel jsem jen vyřídit několik věcí, to je vše. Nic to není… nebo spíš se to dotkne někoho jiného. Ale napij se vína a probereme rodinné zprávy. Jak se má tvoje krásná paní? A co ti malí?“

Kosehira se vína skoro nedotknul a Akitadu jeho vysvětlení vůbec neuspokojilo. Ale protože se zdálo, že přítel se nemůže dočkat, aby si poslechl o Akitadovu novém synáčkovi – sice teď už skoro tříletém –, vyhověl mu. Kosehira potom odrecitoval jména a věk členů své vlastní početné rodiny a tvář mu zjihla, když vyprávěl o jejich úspěších a legračních fintách.

Šťastné děti, napadlo Akitadu, když mají takového otce, který je zbožňuje a může si dovolit trávit čas se všemi. On sám nějak nikdy neměl dost času.

Když probrali rodinné záležitosti, Akitada řekl: „Kosehiro, něco je v nepořádku. Neřekneš mi o tom?"

Jeho příteli povadl úsměv, odvrátil pohled. „Není to nic, do čeho bych tě chtěl zaplést, Akitado. To poslední, co potřebuješ, je více nepřátel mezi těmi u moci."

Akitada se rozpačitě usmál. „Ty si nemyslíš, že moje pověst je už dost dobrá, aby mě uchránila starostí?"

Kosehira se neusmál. Bez obalu řekl: „Ne, nemyslím. Ne před něčím takovým, jako je tohle. A já pro tebe nedokážu nic udělat."

Akitadu to zarazilo, chvíli mlčky seděl, ale jejich dlouhé přátelství překonalo mírné roztrpčení. „Zřejmě máš pravdu. Nedělal jsem si starosti, protože v poslední době byl klid. Mám rád Kaneieho a on má rád mě, ale často zapomínám, jak postradatelný jsem a jak dobrou paměť má hodně lidí."

„Promiň, že mluvím tak drsně, Akitado." Kosehira se natáhl, aby se dotknul jeho ruky. „Nechci být ten, kdo tě přivede do dalších malérů."

„To já vím. Ale právě jsem se dozvěděl, že jsi zapojen do nějakého spiknutí s princem Acuhirou, takže nemá smysl něco přede mnou skrývat. Pokusím se zjistit, co dokážu, ať mi svou důvěru věnuješ, nebo ne."

Kosehira si povzdechl. „Akitado, Říkám ti, že tohle není pro tebe. Mysli na svou rodinu. A na sebe a nového synka. Nikdy bych si neodpustil."

„Řekni mi to, Kosehiro!"

„Setkal ses někdy s princem?"

„Ano. Tady, v tvém domě. Podle mne velmi hodný člověk… i přes svou císařskou krev."

To vyvolalo přidušený smích. „Tak velmi hodný člověk. Během let jsem ho dobře poznal. Oženil se s jednou z mých sestřenic, regentovou dcerou. Kiši raději používá své čínské jméno, i když Acuhira už není považován za následníka. To ti prozradí, jak je hrdá. Ta děvčata byla všechna vychovávána, aby z nich jednou byly císařovny. Zklamání, že nechtěl být následníkem, na ni těžce dopadá."

Takže možná za tím byla Acuhirova žena. Možná její tužby zapříčinily spiknutí. Ženy dokážou být velice urputné, když bojují za své rodiny. Napadlo ho, jestli mají děti.

Kosehira si znovu povzdechl a pokračoval. „Byl tu milostný poměr. Věděl jsem o tom, protože jsme si dopisovali. Byl do té mladé ženy velmi hluboce zamilován a měl v plánu vzít si ji za manželku. Domnívám se, že to Kiši zjistila. Ve vzteku musela vznést nějaká nařčení, a proto byl Acuhira obviněn. Já jsem v tom zapleten kvůli naší korespondenci. Tady máš celý příběh. Na fámě o spiknutí není zbla pravdy. To všechno je výmysl vášnivé a dostatečně mocné ženy, aby zničila svého manžela."

Akitada o té informaci přemýšlel. Princ byl notorický sukničkář a zřejmě ho to zase dostalo do maléru. A znovu tu byla stopa v dopise. Ačkoliv tentokrát přišel Akitada příliš pozdě, než aby problém vyřešil.

Řekl: „Musí v tom být víc než tohle. Jinak by proti němu nešli. Je to syn posledního císaře. Co jeho otec? Nemůže udělat nic, aby ho chránil?"

Kosehira se ušklíbl. „Bývalý císař má chatrné zdraví a vzdává se světa důkladněji než většina ostatních. Bydlí jako poustevník v divočině hory Hiei a doufá ve svatost. Takoví muži skutečně opustili své rodiny."

„To je směšné i trestuhodné!" odsekl Akitada.

Jeho zanícení vyvolalo lehký úsměv na Kosehirově ustarané tváři. „Neuctivý jako vždycky. Víš, Akitado, část tvých problémů plyne z toho, že se nechováš, jak se sluší. To lidi dráždí."

„Já vím. Snažím se držet jazyk na uzdě, jak nejlépe můžu." Akitada se usmál, potom zvážněl. „Co říká Acuhira? Říkáš, že jste si psali. Vzpomínáš na nějaké poznámky v jeho dopisech tobě, které by mohly být považovány za velezrádné?"

Kosehira hned neodpověděl. Díval se na své ruce složené v klíně. Po dlouhé chvíli řekl: „Občas jsme si poslali nějaký postřeh k událostem. To je jen normální a nic to neznamenalo. Pokud jde o princovu reakci na obvinění proti němu, nerad zrazuji důvěru, zejména tohoto druhu, ale je v nesnázích a nedělá vůbec nic, aby se bránil. Možná mi můžeš aspoň poradit, jak se k němu dostat." Upřel na Akitadu prosebný pohled. „V posledních třech měsících mi neodpovídá na dopisy a nechce mě vidět. Jeho osobní sluha je zoufalý. Bojí se, že se Acuhira vydá na temnou cestu. Skoro nejí a tráví hodiny, kdy zírá před sebe a slzy mu tečou po tváři. Jsem s rozumem v koncích. Píšu – žádná odpověď. Jdu se na něj podívat – nepřijme mě. Jsem odehnán od jeho domu jako nepřítel. Nemůžu najít jediného muže, který byl kdysi jeho přítelem a nyní by mohl promluvit na jeho obranu. Řeknu ti, Akitado, kdyby to nebylo tak pekelně nebezpečné, obrátil bych se na tebe už dávno."

„No, tak teď jsem tady. A jelikož princovy problémy jsou také tvoje, jak předpokládám, stávají se také mými.

Popisuješ muže, který drží smutek, jak se zdá. A zmínil jsi ženu."

Kosehira přikývnul. „Jsi velmi bystrý. Ano. Ten poměr je stále oficiálně tajemstvím, ale máš pravdu. Její smrt je příčinou toho, že je mu zřejmě jedno, co se mu stane." Kosehira se nerozhodně odmlčel a zkoumavě sledoval Akitadovu tvář. Zhluboka se nadechl a řekl: „Snad mi bude tato indiskrétnost odpuštěna. Acuhira se hluboce zamiloval do… hm… vysoce postavené mladé ženy a ona jeho vášeň opětovala. Zřejmě se potají scházeli v jeho letním sídle v horách. Tuto zimu tam přijel jeden den pozdě a zjistil, že je pryč. Nechala tam svůj plášť a klobouk se závojem, skříňku s líčidly a koně." Kosehira se odmlčel a napil se trochu vína.

„Chceš mi říct, že ta mladá urozená dáma jela sama do hor, aby se setkala se svým milencem? V noci? A v zimě? Tomu se mi nechce věřit."

„Předpokládám, že to bylo ještě ve dne. Kromě toho to byla neobvyklá dáma. Celá situace je stále značně odsouzeníhodná a velmi tajná. No dobře, vidím, že budu muset být naprosto upřímný. Jen si to nech pro sebe. Princova milovaná byla paní Masako."

Akitadovi poklesla čelist. Dokonce i on, který nevěnoval žádnou pozornost dvorním drbům, věděl o paní Masako, dceři Minamota Maseieho, pána Sagami. Její pověst ji předcházela do hlavního města, když přijela sloužit císaři. Otec ji vychovával jako syna. Jezdila na koni a šly fámy, že se obléká do mužského oděvu. Luk a šíp nebo meč údajně ovládala lépe než většina mužů. A prý byla velice krásná. Její otec měl v úmyslu, aby upoutala oko mladého císaře. Šokovaný Akitada se zeptal: „Vzpomínám si, že jsem něco o její smrti zaslechl."

„Jistě ne pravdu. Soud zatajil podrobnosti kvůli skandálu. Rozhlásili, že podlehla chorobě, když byla na návštěvě u své staré ošetřovatelky."

„Co se stalo?“

„Zřejmě se vrhla z útesu u vily. Našel ji druhý den ráno. A to ho vyvedlo z míry.“

Akitada se zamračil. „Jestli s tebou přestal mluvit, jak ses to dozvěděl?“

Kosehira se na něj laskavě podíval. „Byl jsem ten týden v hlavním městě kvůli provinčním záležitostem. Strávili jsme spolu několik hodin ten samý večer, kdy se to stalo, a dlouho si povídali u vína. Proto se ten večer opozdil. Nikdy jsem ho neviděl tak šťastného, tak natěšeného, že ji uvidí. Druhý den to byl změněný člověk, s divokým pohledem, rozechvělý, zoufalý, protože nevěděl, co má dělat. Já taky nevěděl a ty jsi nebyl ve městě. Nakonec jsem šel ke Kobemu. Dobrý muž! Zařídil všechno velice diskrétně.“

Tentokrát Akitada překvapením oněměl. Sedl si, díval se na Kosehiru a snažil se pochopit, jak lze zařídit policejní vyšetřování, aby se ani slovo nedostalo ven.

Zdálo se, že pro Kosehiru to nebylo nic divného, protože do sebe hodil další pohár vína a pokračoval. „Než zase začneš někoho podezírat, nikdy nebylo pochyb, že šlo o sebevraždu. Byla sama. Starý pár, který se staral o vilu v zimních měsících, spal ve vlastním domě a princ si myslí, že byla vystresovaná. Řekl mi o jejím stavu mysli, protože jsem se ho zeptal, jak se mu zdála. Napsala mu, že se nemohou znovu setkat a že bez něj nemůže žít. Pátrali po ní celou noc, on a správce. Tu noc padal sníh, takže ji našel až druhý den ráno. Se strachem šel k útesu a nahlédl přes okraj. Tehdy spatřil podivnou hromadu sněhu v potoku a vykukující kousek jejího modrého pláště. Nějaké zvíře to rozhrabalo.“ Kosehira se zachvěl a otřel si rukou obličej. „Strašné! Umíš si představit, co ten chudák muset cítit? Jeden den plný štěstí a druhý den ji ztratit. Jakou

noc musel strávit. A najít ji pod útesem, celou rozbitou." Kosehirovi se třásl hlas.

Akitada mlčel. Ano, bylo to nepředstavitelné. Pomyslel na Tamako a na to, jak by se cítil on, kdyby se takhle zabila a nechala ho najít své rozbité tělo. Ne, to by mu nikdy neudělala. Tohle nebyl pár šťastných milenců, než se tohle stalo. Její náhlé rozhodnutí muselo mít důvod.

Zeptal se: „Je její sebevražda nějak spojována s tímto obviněním ze spiknutí proti Jeho Veličenstvu?"

Kosehiru to překvapilo. „Nevím, jak by mohla být. Zemřela skoro před čtyřmi měsíci, dávno před současnými potížemi."

„Obvinění byla možná zosnována, aby potrestala prince za to, že svedl jednu z císařových žen a zavinil, že si vzala život."

„Masako nebyla jedna z císařových žen. Jeho Veličenstvo se o ni vůbec nezajímalo. Její pověst mužatky ho odpuzovala."

„Chápu." Akitada o tom uvažoval. Zdálo se to neuspokojivé. „A protože je princ zdrcen sebevraždou své milenky, odmítá se sám hájit a to přivádí tebe a ostatní v nebezpečí zatčení a potrestání?"

Kosehira se nepohodlně zavrtěl. „Může se to tak zdát, Akitado, ale musíš s tím mužem cítit. Jaká naprosto děsná věc se přihodila! Jediné, co jsem mohl udělat, bylo přesvědčit ho, že neodpovídal za její smrt."

„Ano? Tak proč tedy z toho útesu skočila?"

Kosehira se kousnul do rtu. „Hm, ona čekala dítě. Z toho by byl pěkný skandál pro oba dva. Možná to někdo zjistil."

„Je to otřesný příběh, ale já nepřipustím, abys obětoval sebe a svou rodinu, protože ti tvá dobrá nátura nedovolí, abys promluvil. Půjdu navštívit Acuhiru a přiměju ho, aby

se situaci postavil. Jakmile budeme mít jasnější popis obvinění, můžeme tě určitě očistit."

„Nemůžeš ho navštívit. Zkusil jsem to dnes časně ráno. Střeží ho v jeho paláci."

Akitada se ušklíbnul. „Zapomínáš, že pracuji na ministerstvu spravedlnosti. Nějak se tam dostanu."

„Ne, to tě nenechám udělat. Přijdeš o své postavení."

Akitada se na Kosehiru usmál. „Dlužím ti za svou kariéru. Ty ses za mě přimluvil mnohokrát, takže do toho nemáš co mluvit." Postavil se.

Kosehira se také zvednul a vypadal nešťastně. „Neměl jsem ti to říkat. To nesmíš, Akitado. Pomysli na Tamako a děti."

„Tamako by se mnou souhlasila a jsem přesvědčen, že i děti by to udělaly, kdyby byly dost staré. Vrátím se, až se dozvím víc."

3

GENBOVA MILÁ

Tora se Saburem se bavili házením měďáků na starý terč, když Genba vyšel ze svého bytu ve stájích a rychle kráčel přes dvůr.

Saburo zahvízdal.

Tora se zarazil uprostřed hodu. Přimhouřil oči a zavolal: „Tak zase ven navštívit kamarádku? A v novém kabátku? Ty ses ale vyparádil, bratře!“ A rozesmál se.

Genba zrudnul, vrhnul na něj zlostný pohled a pospíchal k bráně.

„Kdy tě můžeme očekávat nazpátek?“ zavolal Tora. „Nebo strávíš v jejím objetí celou noc?“

Výkřiky přilákaly pozornost kuchařky a komorné paní Tamako, které klábosily před kuchyní. Obě se zasmály. Genba přeběhl posledních několik kroků a zabouchnul za sebou malou bránu.

Smích a vybrané lechtivé výkřiky se nesly za ním.

Genbova zatrpklost se rychle rozplynula. Věděl, že je směšný, muž v jeho věku, s již šedivými vlasy, tělesným tukem a nemotorný. Ještě nikdy jim nedal příležitost, aby se mu takhle smáli, protože se při svých řídkých výletech do města za službami prostitutky choval s největší opatrností.

Ale toto bylo jiné. Toto byla Ohiro. Měl dojem, že tentokrát musí opravdu být zamilovaný. Byl to podivný cit, neznámý a nepohodlný, stejně jako vzrušující. Věděl jen, že ji potřebuje vidět a chránit, že ležet s jejími pažemi kolem sebe je blaho, jaké s jinými ženami nikdy nepocítil. Divil se, co na něm viděla. Vedlo ho to k pokoře.

Ohiro byla hezká. Měla nádherný úsměv, který jí dělal ďolíčky na tvářích. Její oči byly ta nejjemnější hněď, jakou kdy viděl. A její tělo! Ó, byla dobře tvarovaná, s křivkami, které zvaly ke zkoumání. Drobný pas, ale ach, takové boky. Zahříval se jen z pomyšlení na ně.

Jeho zlatíčko sdílelo pokoj s další z Tokuzových děvčat. Bydlely v chudé oblasti na opačné straně hlavního města a skoro nejdál na jih od Sugawarovy rezidence, kam se dá dojít. Genba šel rychle. Chtěl strávit s Ohiro co možná nejvíc času, jak to jen jde. Byl to její volný den. Doufal, že se jí bude líbit jeho nový kabát. Náhodná poznámka jeho pána o jeho obnošeném oblečení Genbu přiměla, aby si ho koupil. Bylo mu líto každého měďáku. V západní tržnici šel kolem stánku se sladkostmi a zastavil se, aby koupil medem plněný rýžový dort. Ohiro je měla moc ráda. Sám je měl taky rád, ale vidět její potěšení bylo mnohem lepší než ochutnávat sladkost sám. Kromě toho musí šetřit.

Dům, kde bydlely Ohiro a Šokiči, byl špatně postavený a ještě hůř udržovaný, ačkoliv nájemné bylo velmi vysoké. Patřil Tokuzově matce a měly tu bydlet všechny Tokuzovy ženy. Genba se rozhlédl, a když nikoho neviděl, třikrát slabě zaklepal na jedny dveře.

Otevřela ihned, vtáhla jej dovnitř a velmi rychle dveře zavřela. Dívky nesměly přijímat pánské návštěvníky, když nepředávaly poplatky Tokuzovi.

Genba hned poznal, že tu něco nehraje. Ohiro měla odvrácenou tvář.

„Co se stalo, lásko?“ zeptal se.

Vzdálila se od něj a mumlala: „To nic. Prosím, nerozčiluj se.“

Zamračil se. „Ohiro, obrať se.“

„Když neodpověděla, šel za ní a uchopil ji jemně za ramena, aby ji obrátil. „Při Amidovi!“ Povolil ruce a zděšeně se díval na její oteklou tvář. Jedno oko bylo zavřené a obklopené červenými a černými modřinami, v nosních dírkách byly stopy krve a měla ošklivě říznutý ret. „To ti udělal on?“ zeptal se chraptivým hlasem. „Já ho zabiju!“

„No tak, Genbo,“ řekla a zdravé oko se zaplnilo slzami.

Rozhrnul se závěs z vedlejší místnosti a dovnitř vešla Šokiči, štíhlá dívka – podle něj téměř vyhublá –, která se pohybovala rychle a hodně se smála. Teď se nesmála. „On je zvíře,“ řekla ostře. „Ne, já lžu. Zvířata si tohle navzájem nedělají. On je *oni*, skutečný ďábel. Také ji znásilnil. Mlácení žen mu ho postaví.“

„Ale Šokiči, slíbila jsi, že to neřekneš,“ naříkala Ohiro.

Genba spolknul nevolnost, která mu stoupala v krku. Rozpřáhl paže, přitáhl Ohiro na svou širokou hruď a břicho a položil svou hlavu na její. „Lásko moje,“ řekl tiše, „musíš jít se mnou. Tohle už nemůžu snášet. Příště tě zabije.“

Trochu vzlykla a pažemi jej objala v pase. „Ještě trochu déle,“ řekla. „Buď trpělivý, lásko moje.“

Zasténal. „Kolik ještě potřebujeme?“

Vyklouzla mu z objetí a šla k truhle, kde měla šaty. Otevřela ji, sáhla na dno a vytáhla malou santalovou skřínku.

Genba pohlédl na Šokiči, která zrudla a vklouzla zpátky do druhé místnosti. Bylo mu trapně, ale tyto dívky byly tak hrozně chudé a vedly tak ubohý život, že by udělaly cokoliv, aby se osvobodily z Tokuzova zajetí.

Ohiro vysypala obsah skříňky na zem. Na hliněné dlažbě ležela hromádka mincí, některé zlaté, poměrně dost stříbrných a hodně měděných. Skrčila se, probírala se jimi a tiše počítala. Potom zvedla hlavu a na oteklé tváři bylo vidět zklamání. „Potřebujeme deset zlatých mincí," řekla přiškrceným hlasem.

Hotové jmění.

Genba si klekl vedle ní a pomáhal jí dát peníze zpátky. „Já je seženu," řekl. „Zatím zamkni dveře a nevracej se do práce. Možná už zítra pro tebe přijdu."

„Ne, ne. Dnes večer musím pracovat, ale to bude v pořádku. Vždycky lituje toho, co nám udělal, a potom nás nechá být."

„Ohiro, prosím ne. Já to nesnesu… miluju tě."

Vztáhla k němu ruce a objali se. Chtěl ji políbit, ale měl strach, aby jí neublížil, a tak ji místo toho pohladil po zádech. Trochu sebou cukla a Genba tiše zaklel. „Svlékni si šaty," přikázal a pomohl jí vstát.

Trochu se zahihňala a začala si rozvazovat pás. Sáhl po něm netrpělivými prsty, stáhl ho, rozevřel své Ohiro róbu a shodil ji z jejích ramen. Potom jí přetáhl spodní šat přes hlavu. Poddala se a hrozně zčervenala. Ohiro měla velmi hezké tělo s plnými boky a úzký pas.

Ale místo aby obdivoval a laskal její ňadra a přitahoval k sobě její boky, obcházel kolem ní a nadzvedl její dlouhé vlasy. Trochu vykřikla. Otočila se a začala sahat po řemenech jeho kalhot, ale zarazil ji.

„Já ho zabiju!" cedil mezi zuby a díval se na červené podlitiny, které jí křižovaly záda. „Toho špinavýho parchanta zabiju."

Šokiči prostrčila hlavu dveřmi, aby se podívala. Zalapala po dechu. „To udělal Tokuzo? Proč? Co jsi provedla?"